Isaiah Rhodes a pályán mindig ura a helyzetnek. De mi történik, ha egy házasság hirtelen felborítja a játékszabályokat?

WINDY CITY 4.

Play Along

szerelem a játékon túl

„A kémia, a karakterfejlődés és az, hogy mennyire tökéletesek együtt… Isaiah és Kennedy párosa egyszerűen mindent vitt.”
– Christy, goodreads.com

fine selection

LIZ TOMFORDE

LIZ TOMFORDE

WINDY CITY 4.

Play Along

szerelem
a játékon túl

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Prológus

HÁROM ÉVVEL EZELŐTT

Ez az év legrosszabb napja.

Minden évben ez a legrosszabb nap.

Általában ezt a napot a csapattársaimmal töltöm egy szezon előtti csapatépítő kiránduláson. Cancúnban vagy Miamiban kellene lennem, koktélt szürcsölgetni a medence mellett, és minden figyelmemmel a körülöttem zajló bulira összpontosítani.

Csakhogy idén nem ülök a medence partján, nem vagyok részeg, és nem vonja el semmi a figyelmemet. A csapat klubhelyiségén kívül, a női mosdóban bujkálok, mert ez a szezon korán kezdődik, és sajnos a baseballszezon első napja nem tereli el kellőképpen a figyelmemet.

A női mosdó makulátlan, és klasszisokkal tisztább, mint a miénk. Van itt egy bársonykanapé, és kis parfümös üvegcsék sorakoznak a mosdópulton. Szépen összehajtogatott kéztörlők és mentolos cukorkák lapulnak egy üvegtálban. Sokkal jobb illat van, mint a férfivécében, és csak abban reménykedem, hogy a többi srác nem jön rá, milyen rohadt jó itt lenni, mert ez az *én* titkos búvóhelyem már hat éve, mióta beválogattak a Windy City Warriors csapatába beállósnak.

A személyzet tagjai között nincsenek nők, így rajtam kívül senki sem használja ezt a mosdót; csak én szoktam idejönni, ha szükségem van egy kis magányra.

Mondhatni, én vagyok a legvadabb a csapatban. Aki egy kissé meggondolatlan, és van benne egy nagy adag pimaszság. Aki hajlandó nevetségessé tenni magát, ha ezzel mosolyt csal a körülötte lévők arcára. Szóval nem nagyon illene a képbe, ha ideg-összeroppanással kezdeném a szezont, vagy, mondjuk, úgy sírnék a csapattársaim előtt, mint egy kislány.

Huszonnyolc éves férfi vagyok, és nem szégyellem bevallani, hogy ennyi év után is nehéz nekem ez a nap. Tizenhárom éves voltam csupán, amikor a két évvel idősebb bátyám közölte velem, hogy anyánk kocsija felcsavarodott egy fára, miközben a viharban hazafelé tartott, és soha többé nem fogjuk látni.

Szóval igen… kurvára ez a legrosszabb nap az évben.

Remegő térddel ülök az egyik fülkében a lehajtott vécéfedélen, és próbálom összeszedni magamat. Vissza kell térnem a bolondos, mindent félvállról vevő Isaiah Rhodeshoz. Ahhoz, aki tudja, hogyan tegyen boldoggá mindenkit maga körül. Ahhoz, akit a többiek várnak, amikor belépek a klubhelyiségbe.

Szeretek ez a srác lenni. Kilencven százalékban *ilyen is vagyok* természetesen. Már évekkel ezelőtt rájöttem, hogy még akkor is meg tudom nevettetni a bátyámat, amikor túl feszült ahhoz, hogy mosolyogjon, és én lubickoltam ebben az érzésben. Mintha megtaláltam volna az életcélomat: boldoggá tenni a körülöttem lévőket. Így hát a szomorú, érzelgős pillanatokat inkább megtartom magamnak.

Még engedélyezek egy utolsó pillanatnyi szomorúságot, aztán kilépek a fülkéből, egy kis vizet fröcskölök az arcomra a csapnál, és kisétálok a női mosdóból.

De amint kinyitom az ajtót, hangokat hallok. A klubház ezen része általában üres, ezért megtorpanok, ahogy felismerem dr. Fredrick hangját. Elrejtőzöm, nehogy meglásson valaki, mert nem akarom, hogy bárki is megtudja, titokban épp most sírtam ki magamat.

– Hazudott a jelentkezésében.

– Nem hazudtam – vág vissza egy nő.

Dr. Fredrick lehalkítja a hangját, hogy a beszélgetés közöttük maradjon, de én tökéletesen hallom.

– Megtévesztett, és ezt maga is tudja.

– A Kenny a Kennedy beceneve.

Ekkor bekukucskálok a kis válaszfal mögé. Dr. Fredrick egy nőre néz le, az arcán bosszúság tükröződik.

Nem látom, hogy néz ki a nő, mert háttal áll nekem, de alig ér dr. Fredrick álláig, pedig ő aztán nem is magas férfi. A nő haja vastag lófarokba van fogva, és a háta közepéig ér. Nem tudnám megmondani a színét, de más árnyalatú, mint a szokásos szőke vagy barna. Csak fogalmam sincs, pontosan hova sorolnám.

Dr. Fredrick végigpásztázza a folyosót, hogy megbizonyosodjon arról, egyedül vannak, így gyorsan elbújok a válaszfal mögött, hogy tovább hallgathassam őket.

– Ez nem a megfelelő hely a maga számára. Javaslom, hogy utasítsa vissza az állásajánlatot, és keressen egy olyan pozíciót, ami jobban illik… a magához hasonló emberekhez.

– Úgy érti, a nőkhöz?

Mi a fene?

Dr. Fredricket soha nem kedveltem igazán. Ő az egészségügyi stáb vezetője és a csapat vezetőorvosa. Minden más orvos, táplálkozási tanácsadó meg sportrehabilitációs tréner az ő beosztottja, és az a kevés tiszteletem is, amit iránta éreztem, egy csapásra elszáll a burkolt célzása miatt.

Egy pillanatnyi csend következik, mintha azon töprengene, mit mondjon, hogy ne keverje magát bajba.

– Nem nyitott többé az a pozíció, amire eredetileg jelöltet kerestem. A HR-esek tájékoztatása szerint nem vonhatom vissza az ajánlatot, de módosíthatom azt. Jelenleg csak sportrehabilitációs trénert keresek.

– Mi? – kérdezi a nő döbbenten, és zavarában felnevet. – Dehát én orvos vagyok! Azt várja tőlem, hogy sportrehabilitációs trénerként csatlakozzam a csapathoz?

– Egyáltalán nem várom el, hogy csatlakozzon hozzánk.

– Dr. Fredrick, épp most költöztem Chicagóba ezért az állásért. Látta a referenciáimat. Látta a nyári gyakorlatokat, amiken részt vettem. Ezért vett fel engem.

– Akkor még más elképzelésem volt arról, kit alkalmazok.

– Mert azt hitte, férfi vagyok.

– Nem fogok erről tovább vitatkozni. Ha a Windy City Warriorsnál akar dolgozni, akkor azt kezdő sportrehabilitációs trénerként teheti meg. Erre a pozícióra veszek fel embert.

A nő habozik, és szinte látom, ahogy kihúzza a vállát, amikor magabiztosan megkérdezi:

– Meddig kell választ adnom?

– A nap végéig.

– Rendben. Hamarosan értesítem a döntésemről.

Újabb csend áll be, ami arra enged következtetni, hogy a beszélgetés véget ért, de ekkor dr. Fredrick közbeszól:

– Ms. Kay, ha úgy dönt, hogy valóban csatlakozik hozzánk, ez lesz az első és egyben utolsó figyelmeztetésem. Ha a legcsekélyebb jelét is látom annak, hogy valami oda nem illő dolog történik maga és az egyik játékos között, akkor elveszíti az állását. Megvan az okom rá, amiért nem alkalmazok nőket. Együtt lesz a játékosokkal az öltözőkben, a repülőgépen és a szállodákban. Elvárom, hogy ne terelje el a figyelmüket!

Megvan az okom rá, amiért nem alkalmazok nőket. Micsoda seggfej!

– Minden tisztelettel, dr. Fredrick, de az elmúlt két évet a Connecticuti Egyetem sportprogramjának orvosaként töltöttem, összesen hárman voltunk az egész programra. Nincs semmi az előéletemben, ami miatt kétségbe vonhatná a szakmai kompetenciáimat.

– Azok gyerekek voltak. Ezek itt felnőtt férfiak. Azt hiszem, pontosan tudja, mire célzok.

A nő megköszörüli a torkát, és el kell ismerni a profizmusát, amit dr. Fredrick épp most vont kétségbe, mert ha én lennék a helyében, már rég bevittem volna neki egy jobbhorgot az állára.

Ebben a tekintetben kissé impulzív vagyok.

– Délre megkapja a válaszomat – böki ki végül a nő.

Léptek hallatszanak, és minden lépéssel egyre hangosabbak lesznek, felém tartanak. Esélyem sincs észrevétlenül lelépni, rá fognak jönni, hogy hallgatóztam, és bár feltett szándékom ezt az információt eljuttatni Montyhoz, a vezetőedzőnkhöz, nem tervezem, hogy előtte dr. Fredricket is beavassam.

Szóval a biztonság kedvéért visszasurranok a női mosdóba, amíg meg nem győződöm arról, hogy már nincs a közelben.

Eddig sem voltam oda a vezetőorvosunkért. Szerintem egy kicsit nyalizós típus, mindig haverkodni akar a csapat tagjaival, de ahogy most beszélt ezzel a nővel, mintha jobb lenne nála… Alig várom, hogy mindenkinek beszámoljak róla a Warriors szervezetében, hogy mekkora szexista disznó.

– Szexista disznó!

A mosdó ajtajának túloldaláról hallom vissza a saját belső monológomat, méghozzá ijesztő hangon.

A nő a folyosóról beront a soha nem használt mosdóba, mire gyorsan elrejtőzöm az egyik fülkében. Nem ülök le. Csak állok ott, mint valami perverz, mert fogalmam sincs, hogy hozhattam magamat ilyen helyzetbe.

A fülke ajtajának résén keresztül megpillantom a nő tükörképét. Kezét a mosdópultra támasztja, fejét lehajtja, még mindig rejtve van előttem az arca.

Elkezd magában nevetni.

– Mi a fasz volt ez?

Aztán mély levegőt vesz, végre felegyenesedik, és megnézi magát a tükörben, vele együtt pedig én is megláthatom… a mai nap felett érzett gyötrő fájdalom egyből háttérbe szorul, mert mégiscsak sikerült elterelni a figyelmemet.

Ez az aprócska nő, akinek nem tudom megmondani, milyen színű a haja, és akinek a hangjától bármelyik férfi töke összezsugorodna a félelemtől, kibaszottul *gyönyörű.*

Szeplők borítják kipirult, krémszínű bőre minden egyes négyzetcentiméterét. A szeméről talán már biztonsággal kijelenthetem, hogy barna, mivel nagyon hasonlít az enyémre. És az ajka… éppen erősen beleharap az ajkába, hogy ne sírja el magát, mert nyilvánvalóan inkább dühös akarna lenni, mint szomorú.

Nevezzük ösztönnek, de úgy képzelem, hogy a mosolya felvidítana, ha jelenleg éppen nem rosszallóan lefelé görbülne a szája.

A szeme elfelhősödik, ahogy magát nézi a tükörben.

– Ne! – könyörög. – Ne itt! Szedd össze magadat, Kennedy!

Kennedy.

Mély levegőt vesz, és megrázza a fejét.

– És ne beszélj már magadhoz, te dilis!

És ennyi elég is hozzá, hogy az év legszarabb napján mosolyra húzódjon a szám sarka.

Feszült figyelemmel nézem, ahogy Kennedy előveszi a telefonját, felhív valakit, kihangosítja, és közben fel-alá járkál a mosdóban.

Talán jelentkeznem kellene, hogy itt vagyok. Ez olyan, mintha megsérteném a magánszféráját, de fogalmam sincs, hogy magyarázzam el a jelenlegi helyzetemet.

Hé, csak szeretek a női mosdóban lógni. Ne is törődj velem! Csak gyorsan megmosom a kezemet. Kicsit arrébb tudnál menni?

Egyébként kihallgattam a beszélgetésedet az egészségügyi stáb vezetőjével. Ha szeretnéd, elkísérlek a HR-re. Ja, és nagyon csinos vagy.

– Szia! Mi újság? – hallatszik egy férfi hangja a vonal másik végén. Azonnal megutálom.

– Tudsz most beszélni? – kérdezi Kennedy. – Úgy érzem, beszélnem kell valakivel.

– Most van a csapatfotózás, és én vagyok a következő. Jól vagy?

Kennedy egy pillanatra lehunyja a szemét, hogy összeszedje magát.

– Igen, persze. Csak szerettem volna beköszönni a mostohabátyámnak.

Mostohatesó. Megjegyeztem.

– Hát szia! Hiányzol. Jól megy az első napod?

Kennedy a tükörbe néz, és hazudik.

– Szuperül.

– Helyes! Hé, most mennem kell. Én jövök, de hívj fel később, és beszélgetünk.

Olyan mosolyt ölt magára, amiről még én, egy tök idegen is meg tudja mondani, hogy kamu.

– Oké. – Kennedy leteszi a telefont, majd lehajtja a fejét, és elmormol egy *„basszus”*-t.

Semmit sem tudok erről a lányról, de azt igen, hogy szüksége van valakire, aki mosolyt csal az arcára, márpedig ez lenne az én specialitásom. Egy kicsit hiszek a sorsban is, és bár ez a nap a legkevésbé kedvenc napom a naptárban, hajlamos vagyok jelentőséget tulajdonítani a naphoz fűződő eseményeknek.

Talán hallanom kellett azt a beszélgetést.

Talán azért ragadtam a női mosdóban, mert Kennedynek szüksége van valakire, akivel beszélgethet.

Talán anyám küldött ma a lány útjába.

Ez az utolsó gondolat arra késztet, hogy becsukjam a szememet és kinyissam a számat, még mielőtt jobban átgondolnám a dolgot.

– Ha szeretnél valakivel beszélni arról az állásajánlatról, segíthetek.

Te jó ég, milyen rohadtul bizarrul hangzott ez a mondat!

Ahogy felnézek, Kennedy egyből a tükörre szegezi a tekintetét, és meglátja a lábamat.

– Mit keresel a női mosdóban?

– Csak nem a 46-os lábam árult el?

– Kémkedsz utánam?

– Hát, lényegében én voltam itt előbb. Emlékszel?

A szeme összeszűkül, ahogy felpillant a fülkére, és a keskeny résen keresztül egyenesen a szemembe néz.

– Válaszolsz is a kérdéseimre, vagy csak a sajátjaiddal reagálsz?

Nevetés tör ki belőlem. Bírom a csajt.

– A női mosdóban bujkálok, mert szar napom van, és abból, amit hallottam, úgy tűnik, neked is.

A füléhez felhúzott válla visszazuhan a helyére.

– Ó!

Eltolom a reteszt az ajtón, majd kinyitom, hogy végre tetőtől talpig lássam. Fekete leggings simul rá szorosan feszes lábára. Sötétszürke, negyedcipzáras pulóver gyűrődik a könyökénél, és makulátlanul tiszta fehér tornacipő van a lábán. A szeplői az alkarján és a bokáján is folytatódnak, mintha halvány bőre tele lenne festve velük.

Még sportos cuccban is sikkes. És csinos. Nagyon-nagyon csinos.

A hangja most kevésbé cseng félelmetesen, amikor megkérdezi:

– Mennyit hallottál az én szar napomból?

Odamegyek a mosdópulthoz, a csípőmet nekitámasztom, és szembefordulok vele.

– Hallottam a beszélgetésedet a folyosón dr. Fredrickkel. Visszajöttem ide, hogy ne vegyen észre.

– Ó! – Kennedy bólint, és elfordítja a tekintetét. – Szóval mindent.

– Beszélnünk kéne a HR-rel, vagy beszélhetek Montyval, a vezetőedzővel is. Ő továbbíthatja a csapat tulajdonosának…

– Nem! Nem, nem akarok szólni senkinek. Nem ez az első alkalom, hogy szexista főnökkel kell megbirkóznom. Elvégre nő vagyok, aki a sport területén dolgozik.

Megállok.

– Főnök? Szóval elvállalod a munkát?

– Én nem… – Itt megtorpan, és tetőtől talpig végigmér. A 193 centimmel fölé tornyosulok, de a szokásos ruháimban azért nem olyan szembetűnő, mennyire vagyok magas. – Ki vagy te?

Ekkor rájövök, hogy fogalma sincs arról, hogy én vagyok annak a csapatnak a kezdő beállósa, ahol esetleg dolgozni fog, és szándékomban is áll kihasználni ezt.

– Jelen pillanatban csak valaki vagyok, akivel beszélgetni lehet. Azt mondtad, beszélned kell valakivel.

Bizalmatlanság tükröződik a szemében, ahogy próbálja felmérni, ki lehetek, de mivel szeretne kilábalni szorult helyzetéből, túllép az irántam érzett gyanakvásán.

– Sehol sem kapok munkát a profi sportban. – Vallomása egy pillanatig a levegőben lóg. – Nem számít, hogy osztályelsőként végeztem a Columbia Egyetemen. Nem számít, hogy az orvosok, akiknél rezidensként dolgoztam, ódákat zengtek rólam, amikor felhívták őket, hogy adjanak referenciát. Nem számít, hogy én voltam a legfiatalabb vezetőorvos egy első osztályú egyetemen, amelynek sportcsapatai országos bajnoki címeket nyertek. Nem, ezek egyike sem számít, mert van két mellem és egy vaginám.

A szemem tágra nyílik az őszinteségétől.

– Jaj, istenem! – Grimaszol egyet, majd a jobb kezével eltakarja az arcát. – Nem hiszem el, hogy képes voltam azt mondani egy teljesen idegennek, hogy van két mellem.

– Sokkal jobban lenyűgözött volna, ha azt mondtad volna, hogy három van.

Kennedy kikukucskál az ujjai között, én pedig magamra öltöm a legcsintalanabb mosolyomat. Amikor a keze lecsúszik az arcáról, szégyenlős mosoly jelenik meg, nyoma sincs a könnytől csillogó szemnek.

Szégyenlős, igen. De azért mosoly.

Kinyújtom a kezem, hogy kezet rázzak vele.

– Isaiah.

Ő is viszonozza a gesztust.

– Kennedy.

– Nos, Kennedy, most, hogy már nem vagyok idegen, mesélj nekem erről a két mellről!

Kennedy megpróbálja elfojtani a mosolyát, de az ezúttal nagy és őszinte.

– Ettől egy darabig nem szabadulok, ugye?

– Nem hát! – Oldalra billentem a fejemet. – Az előbb úgy hallottam, hogy Kennynek hívnak.

Kennedy elkuncogja magát; gyönyörű hang, de olyan, mintha kissé feszengene.

– Senki sem hívott még Kennynek. Csak azért írtam be ezt a nevet, mert hat különböző elutasító levelet kaptam, amikor a Kennedy nevet használtam.

– Nos, Kenny…

– Ne…

– Mesélj nekem a munkalehetőségről!

Kimerülten felsóhajt.

– A rezidensi képzésem befejezése óta próbálok bejutni a profi sport világába. Az a célom, hogy egy nap vezető csapatorvos legyek, de eddig még sehova sem sikerült bejutnom. Azok a srácok kapják a

megpályázott állásokat, akikkel együtt jártam iskolába, hiába, hogy alig tudtak lediplomázni, és sokkal rosszabb referenciáik vannak, mint nekem. Szóval amikor felajánlották nekem, hogy legyek itt második orvos, egy percig sem gondolkodtam. Előző hétvégén összepakoltam a cuccomat, és beköltöztem egy épületbe Chicago belvárosában. Dr. Fredrickkel csak e-maileztünk, mert szabadságon volt a szezonon kívül. A referenciáimban biztosan nem szerepelt, hogy nő vagyok. Vagy nem is tudom. De ma reggel, amikor bemutatkoztam neki, azonnal visszavonta az állásajánlatot.

Szóval csinos *és* még őrülten okos is. Értem.

– Amikor elmondta a személyzeti vezetőnek, hogy tévedés történt, és a pozíció már nem elérhető, dr. Fredricket tájékoztatták, hogy jogilag köteles valamilyen pozícióban alkalmazni engem. Nem hiszem, hogy a HR tudna róla, hogy a hirtelen döntésének, miszerint nem alkalmaz második orvost a személyzetben, az áll a hátterében, hogy véletlenül egy nőt vett fel.

A szavak csak úgy ömlenek Kennyből, mintha nem tudná abbahagyni.

– És most egy kezdő sportrehabilitációs tréneri állást ajánlanak fel, ami, ne értsd félre, remek munka, de nem azért töltöttem az egész eddigi életemet azzal, hogy sportorvosnak tanuljak, hogy mástól kelljen kérnem a kezelési tervek kidolgozását, érted? – Tetőtől talpig végigmér. – És mégis mi a francért mesélem el neked mindezt?

Kuncogok. Látszik, hogy zavarban van. Aranyos.

– Mert jó hallgatóság vagyok.

Újra megjelenik az arcán az a félénk mosoly.

– Szóval mit gondolsz, mit kellene tennem?

Most komolyan *engem* kérdez? Nyilvánvalóan semmit sem tud rólam, mert általában én vagyok az utolsó ember, akihez valaki tanácsért fordul. Hozzám akkor jönnek, ha nevetni akarnak, vagy azt szeretnék, hogy valaki szórakoztassa őket.

Kettőnk közül a bátyám a komolyabb ember, és ha Kai most itt lenne, nem pedig a Seattle Saints baseballcsapatában játszana, megkérdezném *tőle,* mit tanácsoljak ennek a lánynak. Vele bármit megdumálhatok, és pokolian hiányzik.

De nincs itt, úgyhogy nekem kell előrukkolni valamivel.

Személy szerint úgy gondolom, oda kéne menni dr. Fredrickhez, és tökön rúgni, de nagyon tetszik az ötlet, hogy itt dolgozzon. Tetszik az ötlet, hogy ez a szeplős arc minden meccsemen ott lesz.

Könnyű vele beszélgetni, és az év legrosszabb napját is elviselhetővé tette. Sőt, még akár jóvá is varázsolta.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezem, ahelyett, hogy elmondanám neki a véleményemet.

– Te aztán tényleg szeretsz kérdéssel válaszolni a kérdésekre, mi?

Somolygok.

– Szeretnék a profi sportban dolgozni – mondja Kennedy egyszerűen. – Ritkán van nyitott pozíció, mert ez a legtöbb ember számára egy életre szóló karrier.

– Szeretnél a profi sportban dolgozni – ismétlem meg, hogy ő is hallja.

Ahogy hirtelen felismerésre jut, bólint.

– El kéne fogadnom az állást. Belépő lenne a szakmába. De te jó ég, dr. Fredrick rémes alak, és ha így bánik a nőkkel, el sem tudom képzelni, milyen rémesek lehetnek a csapat játékosai.

Aucs, ez fájt!

Jó, elismerem, hogy egy csapat idióta vagyunk, de egyikünk sem tiszteletlen.

– Én… ööö… – Megköszörülöm a torkomat. – Gondoskodom róla, hogy a csapatból senki se szálljon rád.

Kennedy zavartan összeszűkíti a szemét, de még mindig ott ül az a szép mosoly az ajkán, amitől mindenféle furcsa érzés kavarog bennem.

– Ki vagy te?

– Két mell és rossz rövid távú memória, mi, Kenny? Már megmondtam a nevemet.

– A recepción dolgozol, vagy a…

– Jobb, ha megyek. – A mosdó ajtajára mutatok. – Kikísérhetlek?

A tekintete gyanakodva rám tapad, én meg úgy vigyorgok, mint egy féleszű, csak azért, mert ez az okos lány figyel.

Nem vagyok naiv. Tudom, hogy rá fog jönni, hogy én is a játékosok egyike vagyok, és ha komolyan veszi dr. Fredrick figyelmeztetését,

akkor többé rám se néz, miután megtudja az igazságot. Szóval egyelőre kihasználom azt a kevés időt, ami még maradt.

Kinyitom neki a mosdó ajtaját, ő pedig anélkül, hogy le kellene hajolnia, átsétál a karom alatt.

– Senkinek sem mondhatod el! – mondja gyorsan.

– Mit?

– Ha elvállalom az állást. Senkinek sem mondhatod el, amit dr. Fredrick mondott, és a képesítéseimet sem.

– Még sose találkoztam olyan orvossal, aki ne akarta volna nagy dobra verni, hogy orvos.

– Isaiah, kérlek!

Ettől a két kis szótól megdermedek.

A nevem. Jól hangzik a szájából.

És az is, ahogy könyörög.

Az arcát fürkészem, amelyről kétségbeesés tükröződik.

– Nem mondok semmit.

– És arról, amit véletlenül meghallottál?

– Arra gondolsz, amikor megtudtam, hogy dr. Pöcs nőgyűlölő?

– Igen, arra.

– Arról szólni fogok. Méghozzá most azonnal.

Kennedy halvány, szeplős kezével megragadja az alkaromat, hogy megállítson; éles a kontraszt az ő fehér bőre és az én baseballozástól napbarnított színem között.

De mielőtt az eszembe véshetném a különbségeket, ő egy pillanat alatt elhúzódik.

– Ha neki fogok dolgozni, az már eleve elég nehéz lesz. Nem kezdhetem ezt a munkakapcsolatot azzal, hogy panaszt teszek a vezetőedzőnek vagy a csapat tulajdonosának. Egyedül is meg tudom oldani a helyzetet!

Függetlenség és elszántság sugárzik belőle, és bár alig van 160 centi, kihúzza magát, és hátrafeszíti a vállát, hogy minél magasabbnak tűnjön. Minél nagyobbnak.

Helyes! Szüksége is lesz erre az elszántságra, ha annak a seggfejnek fog dolgozni.

– *Amikor* – javítom ki. – *Amikor* neki fogsz dolgozni.

Hozzám hasonlóan Kennedy is sokatmondóan mosolyog, mintha lenne egy titok, amiről csak mi ketten tudunk.

– Találkozunk még? – kérdezi.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy sokszor fogsz látni.

– Rhodes! – kiált oda Cody, az első bázisunk, amikor befordul a sarkon, és meglát a női mosdó előtt ácsorogni. Már teljes szerelésben van, készen a mai csapatfotózásra.

– Hát itt vagy. Siess! Öt perc múlva kezdődik a fotózás, és az egyenruhád még a szekrényedben lóg. Monty küldött, hogy keresselek meg.

Cody ezzel megfordul, és visszaszalad a klubhelyiségbe.

A legártatlanabb mosolyommal az arcomon, lassan fordulok vissza Kennedy felé. Már amúgy is halvány bőre most még sápadtabbnak tűnik.

– Játékos vagy?

– Beállós – kacsintok.

Már nyoma sincs az arcán a korábbi mosolynak, és a viselkedése azonnal megváltozik. Szinte fizikailag is érzem a jegességet a levegőben körülötte. Megdöbbent. Zavarodott. Egy kicsit dühös is.

– Ez a beszélgetés meg sem történt! – Nem habozik, rögtön faképpnél hagy, biztosan dr. Fredrick figyelmeztetése visszhangzik a fejében.

– Hé, Kenny! – kiáltok utána, mire megáll, és vonakodva felém fordul. – Megígértem, hogy gondoskodom róla, hogy a többiek ne szálljanak rád, de magamról nem mondtam semmit.

Az ajka kissé elnyílik, én pedig újra rákacsintok.

– Viszlát, doki!

– Te meg hol jártál? – kérdezi Travis, az újonc elkapónk, miközben lehúzom a pólómat, és beteszem a farmeromat a szekrényembe, hogy a többi csapattársamhoz hasonlóan belebújjak az új mezembe.

Travis szekrénye az enyémtől balra van, Codyé pedig jobbra.

– Dolgom volt.

Egy rólam, anyáról és a bátyámról készült fotót ragasztottam a szekrényem tetejére, amit rajtam kívül senki más nem lát; végigsimítok rajta a hüvelykujjammal, amikor az egyik polcra beteszem az órámat.

– Ja – nevet Cody, és a klubhelyiség másik végére mutat. – Dolgod volt azzal ott.

Bokszeralsóban fordulok meg, és látom, hogy Kennedy dr. Fredrickkel beszélget. A férfi összeszorítja az állkapcsát, és kitágulnak az orrlyukai, és pontosan tudom, melyik az a pillanat, amikor Kenny megmondja neki, hogy elfogadja az állást.

Travis halkan füttyent egyet.

– Csinos.

– És okos is – teszem hozzá, de nem árulom el nekik, mit tudok, mert Kennedy megkért rá, hogy ne tegyem, és tetszik, hogy tudok valamit az új edzőről, amit senki más nem. – Hé, szerinted milyen színű a haja?

– Vörös – válaszolja Travis egyszerűen.

– Ugyan már, Trav! Mondtam már. Ennél részletesebben kell leírnod neki. – Cody egy pillanatig tanulmányozza a lányt. – Én gesztenyebarnának mondanám. Meleg vörös és földes barna keveréke, de van benne egy kis réz is.

– Mint az egypennys?

– Pontosan.

Ezért kérdezem meg mindig Codytól ezeket a dolgokat. A srác érti, hogy nekem részletekre van szükségem.

A szoba túlsó végéből rátapad a tekintetem Kennedyre, és észreveszem, hogy ő is kiszúr engem, miközben dr. Fredrick éppen kéretlen tanácsokkal látja el. A lány tekintete felkúszik meztelen lábamon, majd elidőzik a bokszeralsómnál, és lassan végigsiklik csupasz mellkasomon. Amikor az arcomhoz ér, a lehető legönteltebb mosolyomat veszem elő, hogy tudassam vele, lebukott.

Ő azonnal elfordítja a tekintetét, én pedig nem tudok nem vigyorogni. Travis megböki a vállamat.

– Na, ki ez a lány?

Ezen a napon, amikor minden valami jelnek tűnik, egy pillanatig sem habozok, csak rávágom:

– A leendő feleségem.

A srácok mindketten felnevetnek, de én továbbra is az egyetlen nőt figyelem az egész épületben.

Kennedy a füle mögé tűr egy gesztenyebarna hajtincset, és ekkor szúrom ki: a gyémántgyűrűt a bal gyűrűsujján, ami akkora, hogy lehetetlen nem észrevenni. Bár én eddig valahogy mégsem tettem.

– Bocs, haver. – Cody újra felnevet, és megveregeti a vállamat. – Úgy tűnik, valaki megelőzött.

És ez a nap máris megint az év legrosszabb napjává lépett elő.

1

MOST

– Hát itt vagytok, srácok! – Átkarolom Cody és Travis vállát, amikor megtalálom őket a szálloda kaszinószintjén. – Hova megyünk?

– Épp ideje, Rhodes. – Travis, az elkapónk megvonja a vállát. – Mindig te készülődsz a leghosszabb ideig, és basszus, mégis felemás a zoknid.

Lenézek a lábamra, a nadrágom pont a bokámig ér.

– Nekem jónak tűnik.

– Vár ránk egy VIP-asztal saját kiszolgálással a Caesars Palace klubjában. – Cody a Strip felé mutat. – Menjünk!

Az egyes bázisvédőnk izgatott léptekkel elindul, a csapat többi tagja szorosan a nyomában van, én meg hátul kullogok.

Már néhány napja Vegasban vagyunk, ez az utolsó éjszakánk itt. Minden évben, a szezon kezdete előtt elutazunk valahová a fiúkkal, hogy összekovácsoljuk a csapatot. Általában valami meleg vagy trópusi helyre megyünk, hogy megjutalmazzuk magunkat, amiért túléltük a chicagói telet, és bár Las Vegas ebben az évszakban nem túl meleg, a fülledt klubok és a túlárazott alkohol épp elég melegen tart minket.

Nem mintha aggódnunk kellene az alkohol ára miatt, vagy bármit is mi fizetnénk. Profi baseballcsapatként minden este ingyenes asztalokat és végtelen mennyiségű piát kaptunk a klubokban.

Két évvel ezelőtt a bátyámat, Kait is beválogatták a Windy City Warriors csapatába, így végre egy csapatban játszhatunk. Ő nem jött velünk Vegasba, inkább Chicagóban maradt a fiával és leendő menyasszonyával, de a többi srác itt van velem, és a családommal töltött időn kívül nincs is annál jobb, mint együtt lógni a barátaimmal, és legurítani velük néhány italt.

– Ma lesz a nagy este? – Travis lelassítja a lépteit, és mellém zárkózik hátul.

– Milyen nagy este?

– Ma este beszélsz végre valakivel a csapattársaidon kívül is?

– Nem nagyon értem, miért kéne. Csapatépítőn vagyok. Az a lényege, hogy a csapattal legyek.

– Igen, mindannyian csapatépítőn vagyunk, de te vagy az egyetlen közülünk, aki mindkét este egyedül ment haza.

– Nincs hozzá kedvem – vonom meg a vállamat. – És ez nem is igaz. Lautner, az oregoni újonc se vitt haza senkit. A srác nagyon béna a csajozásban.

– Ki a fene vagy te, és mit csináltál Isaiah Rhodesszal? Mikor volt olyan, hogy neked *nem* volt hozzá kedved? És mióta nem te vagy a legnagyobb partiarc? Tavaly Miamiban két jegyet kellett odaígérnünk egy rendőrnek a hazai bázis mögé, hogy ne tartóztasson le téged. Elkezdtél meztelenre vetkőzni az Ocean Drive-on.

– Floridában voltunk. Meleg volt. És még mindig én vagyok a legnagyobb partiarc. Csak már nem folytatom a bulit, miután elhagyjuk a bárt.

Travis szúrós pillantást vet rám a szeme sarkából, jelezve, hogy pontosan tudja, miért.

Valójában az egész csapat tudja.

Egy nő volt csupán, aki igazán felkeltette az érdeklődésemet, és most, hogy már nem viseli egy másik férfi eljegyzési gyűrűjét, egyáltalán nem vonz a gondolat, hogy másokkal töltsem az időmet.

A csapattársaim szerint el kellene engednem ezt a hiú ábrándot, mert szerintük soha nem fog megvalósulni. Úgy gondolják, hogy a csapatunk egyetlen női tagja soha nem csinálna semmit egyikünkkel sem,

legkevésbé velem. Persze, többet szívattam Kennedy Kayt, mint bárki más a csapatban, de csak azért, mert megígértem neki, hogy így fogok tenni.

És én mindig betartom az ígéreteimet.

Amikor megérkezünk a következő hotelhez, a klubba vezető sor végtelennek tűnik, ide-oda kanyarog, és az emberek egymáshoz préselődnek, hogy minél gyorsabban bejussanak, de szerencsére Cody kap egy hívást, amiben azt mondják, használjuk nyugodtan a hátsó bejáratot, így megússzuk a sort.

Ahogy elmegyünk a várakozó vendégek mellett, egy kéz nyúlik ki, és megragadja a bicepszemet.

– Hé, ismerlek téged – mondja egy női hang. – Chicagóban baseballozol. Te vagy a tizenkilences.

Követem a tekintetemmel a kezét, és egy világos hajú, csillogó sminkű nőt pillantok meg.

– Az én lennék.

A keze végigsiklik a karomon.

– Rhodes, ugye?

– Jelenleg két Rhodes játszik Chicagóban, de igen, Isaiah vagyok. – Kinyújtom a kezemet, szándékosan azt használva, amelyiket fogja, hogy kénytelen legyen elengedni, ha meg akarja rázni.

– Bridget. Szóval mi szél hozott Vegasba?

– Csapatépítő. – A körülöttem álló srácokra mutatok.

Bridgetnek felcsillan a szeme, majd a mellette lévő lányokra mutat.

– Mi a születésnapomat ünnepeljük.

– Akkor boldog születésnapot! – Rákacsintok, mert a régi szokások nehezen kopnak ki, én meg egy idióta vagyok, és a szája szegletében megjelenő mosolyból ítélve most azt hiszi, hogy érdeklődöm iránta.

– Van asztalotok? Szívesen csatlakoznánk hozzátok.

– Van asztalunk. – Megpróbálom a lehető legcsalódottabb hangon mondani, remélve, hogy nem sértem meg az érzéseit. – De ez fiús este.

– Határozottan *nem* fiús este – hallom Cody hangját valahonnan a hátam mögül.

– Megérted, ugye? – folytatom, mintha senki sem hallotta volna.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

– Persze. – Bridget szeme megrebben, és szerintem inkább zavarodott, mint csalódott.

– De figyu! – szakítom félbe a gondolatait. – Keress meg minket odabent, és gondoskodom róla, hogy a pultos az összes italotokat az én számlámra írja, jó? Nem hagyhatjuk, hogy a szülinapos fizesse az italokat, ugye?

Bridget kihúzza magát, és mintha visszaköltözne a tekintetébe egy kis magabiztosság.

– Nem, bizony!

– Jó szórakozást, hölgyek, és boldog születésnapot, Bridget!

Ő kacéran megmozdítja a csípőjét.

– Kösz, Isaiah. Bent találkozunk.

Zsebre dugott kézzel továbbmegyek a hátsó ajtó felé, mintha semmi különös nem történt volna. Mert hát *nem* is történt.

– Először is – szólal meg Cody, aki egyből utánam lódul. – Hogy a fenébe tudsz valakit visszautasítani, és mégis összehozni, hogy csorgassa utánad a nyálát? Kellene nekem is egy kis Isaiah Rhodes-féle sárm.

Felhorkanok.

– Te több csajt szedsz fel, mint én valaha.

– Egyébként csoda szép volt.

– Próbálkozz be nála!

– Lehet, hogy megteszem.

– Másodszor – vág közbe Travis. – Te egy idióta vagy. Az isten szerelmére, hagyd már! Cody, ha nem használod a farkadat, akkor talán leesik? Isaiah újjászületett szűzként fog meghalni?

– Nem tudom. Én elég sokat használom a farkamat. – Cody megtorpan. – Várj, újjászületett szűz? Még mindig? Kennedy miatt?

– Mindketten elmehettek a picsába!

Travis magában nevetgél.

– Isaiah, el kell felejtened! Már három év telt el.

– Nem telt el három év.

– Azóta szereted azt a lányt, amióta először belépett a klubhelyiségbe.

– Igen, de csak nyolc hónapja jöttem rá, hogy szingli, szóval *gyakorlatilag* még csak nyolc hónapja tart ez az egész.